

சத்தியவேத பாதுகாவலன்

“கர்த்தர் நகரத்தைக் காக்காவிட்டால் அதைக் காக்கிறவன் கண்விழிப்பது வியர்த்தம்”

76-ம் புத்தகம் 33-ம் இல. யாழ்ப்பாணம் 1951-ம் ஆண்டு ஆவணி மாதம் 23-ந் திகதி வியாழக்கிழமை — பிரதிசதம் 10

என் வாழ்வின் ஒளி கிறீஸ்துநாதர்

....அன்றொருநாள் ஓர்சூரிய கிரணம் நிகழ்ந்தது. எல்லோரும் சூரியவிமர்சனத்தில் இறங்கிவிட்டனர். ஏதோ புதிதாக அன்றுதான் கதிரவனைக் காண்பவர்கள்போல, எல்லோரும் சூரியன்மங்கி மறையும்வேளையை எதிர்நோக்கியிருந்தனர். ஆனால், அனுதினமும் வீசும் இச்சுடரொளிபற்றிச் சிந்திப்பவர் எத்தனைபேர்? கடவுள் நமக்குக்கொடுத்துள்ள சிறந்த கொடைகளில் கதிரவனும் ஒன்று என்பதை நினைத்திருக்கிறீர்மா? இருண்டகிடக்கும் உலகை—உயிரெலாம்ஒடுங்கி உறங்கும் நிலையிலுள்ள உலகைச் சூரியோதயம் எவ்வளவு அழகுபடுத்துகிறது! ஒளியற்று மங்கிக்கிடந்த பொருட்கள் இரம்மியமான உருவெடுக்கின்றன. வண்ணமலர்களும், பலநிறப்பறவைகளும், வானின்நீலமும், வயல்களின் பசுமையும். ஆழ்கடல் கருமையும்... அழகெனக் கொள்ளப்படும் அனைத்துமே அருணனின் அதிசயஒளியால் தம்அழகைப் பெறுகின்றன. இவ்வளவு பயனளிக்கும் சூரியனைப்பற்றி நாம் எப்போது நினைக்கிறோம். அந்த ஒளி மங்கிமறையும்போதுதான்! உள்ளபொருளை மறப்பதும், இல்லாதபொருளை விரும்பி வாடுவதுந்தான் நம்இயல்புஎன்றால் நீங்களும்நானும் விசித்திரப்பொருட்கள்தானே!

இருளில் மருண்டு நிற்கும் போதுதான் ஒளியைத் தேடுகிறோம். ஒளிகளில்தான் எத்தனைவிதம்! கதிரவனின் வெண்ணொளி, சந்திரனின் தண்ணொளி, மின்சாரத்தின் சோதி ஒளி, தீபஸ்தம்பத்தின் கற்றை ஒளி, குத்துவிளக்கின் மங்கிய ஒளிமுதலிய எத்தனையோ ஒளிகள் நமக்கு உதவுகின்றன.

இவற்றையெல்லாம்விட நமக்கு அதிக பயனளிக்கும் ஒளி ஒன்று உளது. இருவுலகிலும் இன்பம்பயக்கும் ஒளி. அதுதான் நம் அகத்தின் அழகிய அகல் விளக்காய் அமைந்துள்ள ஆண்டவரின் அருளொளி. இயற்கை ஒளிகொண்டு ஊனக்கண் உலகை உணருகிறது. அருளொளிகொண்டு அகக்கண் ஆண்டவனை அறிகிறது. வெளிச்சத்தில் நடப்பவன் தடுமாற்றம் அடைவதில்லை. அருளொளியில் நடப்பவனும் அச்சம் தவிர்ந்து,

“ஆண்டவரே என் ஒளி; நான் யாருக்கு அஞ்சவேன்?” (சங். 26:1) என மொழிவான்.

உலகமெங்கும் அஞ்ஞான இருள் கவிந்திருப்பது கண்கூடு. ஞானவரட்சியும், ஆத்மீக இருளும் பரவியிருப்பதால் மனித குலம் தடுமாறுகிறது. எத்தனை கட்சிகள், புரட்சிகள், சமூக அமைப்புகள், சட்டங்கள், மதக் கோட்பாடுகள் தோன்றினாலும் மனிதன் தடுமாற்றம் நின்ற பாடல்லை. ஆனால், ஒருஸ்தாபனத்தில் உள்ள மக்கள் மட்டும் யாதொருமயக்கமுமின்றி, “நாங்கள் ஒளியின் மக்கள்” (மத். 5:14) எனப் பறைசாற்றுகின்றனர். காரிருள் மத்தியில் கலங்கரைவிளக்குப்போல், இருண்டு நிற்கும் ஆத்மீக உலகில் சத்திய திருச்சபை ஞானஒளி வீசுகிறது. கதிரவனின் ஒளியைச் சந்திரன் பிரதிபலிப்பதுபோல, நித்திய சூரியனும் கிறீஸ்துவின் தெய்வத்துவ ஞானஒளியைச் சத்திய திருச்சபை வீசுகிறது.

— தேனி —

“உலகின் ஒளிநானே! என்னைப்பின்பற்றுகிறவன் இருளில் நடப்பதில்லை; ஆனால், சீவியத்தின் ஒளியைப் பெறுவான்” (அரு. 8:12.) “இன்னும் கொஞ்சக்காலம் உங்களுக்கு வெளிச்சம் உண்டு. ஆதலின் இருள் உங்களை மூடாதபடி, உங்களுக்கு வெளிச்சம் உள்ளபோதே நடந்து கொள்ளுங்கள். ஏனெனில், இருளில் நடக்கிறவன் தான் போகிறது என்கேயென்று அறியான். நீங்கள் ஒளியின்மைந்தராகும்பொருட்டு உங்களுக்கு ஒளியுள்ளபோதே, ஒளியின்மீது விசுவாசமாயிருங்கள்” (அரு. 12:35, 36) என மொழிந்தவர் கிறீஸ்துநாதரே.

கிறீஸ்துவின் ஒளியை நீங்கள் பூரணமாய்ப் பெறுகிறீர்களா? அல்லது அறியாமை மேகங்களும், அஞ்ஞான மூடுபனியும் அவ்வொளியை மறைக்கின்றனவா? கிறீஸ்துநாதர் ஈராயிரம் வருடங்களுக்கு முன் வாழ்ந்தவர்தான். ஆனால், அவர் இன்றும் நீங்காத சுடர்விளக்காய், மங்காத சோதியாய்ப் பிரகாசிக்கிறார். பரிசுத்த சுவிசேஷர்களைப் பற்றி அப்பகுதிகள் (தொடர்ச்சி 5-ம் பக்கம்)

அன்னக்குட்டியின் அக்கினிப் பரிகாசு!

என்ன! அக்கினிப்பரீட்சையா? அப்படியும் ஒரு பரீட்சை உண்டா? இதென்ன விந்தை! எதற்காக இப்பரீட்சை? பரீட்சிக்கிறவர் யார்? பரீட்சிக்கப்படுபவர் யார்?

19-8-1910-ம் ஆண்டு பிறந்த அன்னக்குட்டி சிலநாட்களில் தாயை இழந்ததால், அவள் பெரியதாயார் தனது நான்கு ஆண்டுகளில் ஒரு பெண்ணாகிய அன்னக்குட்டியையும் ஏற்றுச் சிறப்பாக வளர்த்து வந்தாள். பருவம் எய்திய அவளை நல்ல இடத்தில் கொடுத்துத் தன்னைப்போன்று அவளும் பிள்ளை குட்டிகளுடன் வாழ்வதைக் காணவேண்டும் என்று எண்ணினாள். ஆனால், அன்னுள் தன்னை முழுவதும் யேசுநாயகருக்கு ஒப்புக்கொடுத்திருந்தாள். பெரியம்மா அன்னுளைச் செல்வமாக வளர்த்தாளென்றும் மிகவும் கண்டிப்புடன் வளர்த்தமையால், தன் எண்ணத்தைத் தெரிவித்தால் கோபிப்பாளே என நினைந்து சும்மா இருந்து விட்டாள்.

கலியாணப்பேச்சும் ஆரம்பமாயிற்று. இனியும் தாமதித்தல் கூடாதென்றெண்ணித் தன் பெரியப்பாவிடமே போய்: “நமது ஆண்டவருடைய ஐந்து திருக்காயங்களைக் குறித்து நான் உங்களைக்கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்; என்னைமட்டும் கலியாணம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று கட்டாயப் படுத்தாதீர்கள்” என்று மன்றாடிக்கொண்டிருக்கும் போதே உணர்ச்சிவேகத்தால் மயக்கம்வந்து விழுந்து விட்டாள். அவரும் இரக்கமுற்று “உன் விருப்பப்படியே செய்” என்று அவளைத்தேற்றினார். ஆனால், பெரியதாயாரோ, நீ மடத்திற்குப் போவதற்கு நான் ஒரு போதும் சம்மதிக்கமாட்டேன் என்று சபதம்போட்டுக் கொண்டு, ஒரு வாலிபனுக்கு அவளை மணமுடித்து வைப்பதாகவும் உறுதி கூறி விட்டாள். காரியம் மிகவும் மோசமான நிலைக்கு வந்து விட்டது.

அன்னுள் தன் அன்பரையும், தேவ அன்னையையும் பார்த்து வேண்டினாள். அழுதாள். முற்காலத்தில் பரிசுத்த கன்னியர்கள் என்ன செய்தார்களென

யோசித்தாள். பரிசம்போடுகிற அன்று கோவிலுக்குப் போக முடியாதபடி தன் உடலை ஊனப்படுத்திக் கொள்வதென முடிவு கட்டிக்கொண்டாள்.

உடலை ஊனப்படுத்திக்கொள்வதா? ஏன்? ஆ! இக்காலத்தில் கடவுள்கொடுத்த இயற்கை அழகுபோதாமல் செயற்கை அழகுசெய்யப் பவுடர், கிரீம் வகைகள், உதட்டுச்சாயம், மின்சாரத்தினால் கூந்தல்சுருள், பின்னூதல், வகைவகையான அணிவகைகள் இவற்றையெல்லாம் பிரயோகித்து “நவநாகரீகம்!” “பெண்கள் சதந்தரம்!” என டம்பம்பேசும் நமது நாரிமணிகள் மட்டுமல்ல, ஆடவர்களும் யோசிக்கவேண்டும், ஏன் தனது இயற்கை அழகையும் அன்னுள் வெறுத்தாள் என்று. இதுவே அக்கினிப்பரீட்சையின் தொடக்கம். தனது பரீட்சையைப்பற்றி அன்னுள் சொல்வதைக் கேளுங்கள்.

— ச. ச. ஜான் —

“நான் யேசுவுக்கே என்னை அர்ப்பணித்திருந்தேன். கலியாணஞ் செய்துவிட்டுத்தான் மறு காரியம் பார்க்கவேண்டும் என்பது பெரியம்மாவின் தீர்மானம். அவசரத்தில் நகைகொல்லாம் செய்தாகிவிட்டது. பெண்ணின் அழகைத்தானே ஆடவர் விரும்புகிறார்கள். அதை நான் ஊனமாக்கிக்கொண்டால் என்ன? இத்தீர்மானத்தோடு இரவு முழுவதும் செபித்தேன். அறுவடையில் கொண்டுவந்த சாவிசண்டுகளையெல்லாம் எங்கள் வீட்டுக்கருகிலிருந்த குழியில் போட்டுநிரப்பித் தீழுட்டியிருந்தார்கள். நான்காலையில் எழுந்ததும் நேரே அந்தக்குழிக்குப் போய் ஒருகாலித் தீயில்வைத்தேன். மறுகாலும் வருக்கிவிட்டது. குழியில் விழுந்தேன். குழியோ என் உயரத்துக்குமேல் ஆழம். இப்படியும் அப்படிமாக ஏறமுயன்றேன். ஆடையிலும் தீபிடித்து, அவிழ்ந்திருந்த என் கூந்தலிலும் தீபற்றியது. நான் எப்படி மேலேவந்தேனோ தெரியாது. எப்படியும் தப்பித்துக் கொண்டேன். உடனே வீட்டு (தொடர்ச்சி 5-ம் பக்கம்)

